

Gânduri de noiembrie

Noiembrie este o lună posomorâtă, altfel decât cea anterioară ei, octombrie, sau ca succesoarea ei, decembrie. Și aceste două luni au zilele lor cețoase și ploioase. Dar în timp ce soarele de octombrie dezvăluie splendoarea pădurii colorate tomonic în toată frumusețea ei, razele soarelui de decembrie cad uneori pe un veșmânt de zăpadă orbitoare, încât scânteiază ca aurul și argintul. Ambele ne fac inimile bucuroase. Dar noiembrie are ceva deprimant în sine. Cerul are în general un cenușiu uniform. Ploaia și furtuna fac cauză comună. Copacii stau pleșuvi și de la păsări nu se aude nimic altceva, decât cearta vrăbiilor obraznice și croncănitul ciorilor.

Noiembrie este o lună care aduce în fața ochilor, în toată puterea cuvântului, moartea naturii. În noiembrie intră și zilele în care oamenii își comemorează cu deosebire morții. Unii împodobesc mormintele cu candelă, alții, cu flori și lumânări. Pomenirea morților este un obicei frumos, iar dacă se petrece într-un mod corect, poate să fie folositor și celor vii. Morților doar nu le folosește la nimic. Nici măcar o rugăciune evlavioasă nu-i poate ajuta. De aceea, traversarea unui cimitir este întotdeauna ceva serios. Toți vor învia odată, ei, cei care dorm liniștiți, unii pentru viață, ceilalți pentru judecată. Dar niciun mort nu se poate „cere din iad în cer”, cum se aude spunându-se. Căci numai cine Îl are pe Isus are viața. Dar cine nu-L are pe Isus, nu are viața. Și hotărârea pentru aceasta se ia în timpul de dincoace de mormânt. Noi, cei vii, chiar prin moarte putem să ne amintim că omul nu există ca să piară. El există ca să trăiască, să trăiască în timp și în eternitate. Firește că el a pierdut dreptul acesta prin păcat. Dar Isus de aceea a fost făcut păcat, ca noi să avem viața. Viața Sa, pe care El a dat-o pentru păcătoși, creează viața cu Dumnezeu. Și astfel putem, la mormântul oamenilor care au murit credincioși, să ne gândim cu inima veselă, că trupul lor a fost coborât în pământ ca un bob de grâu, care va răsări cândva în frumusețe eternă. Ce este semănat în putrezire va învia în neputrezire; ce este semănat în dezonoare va învia în glorie și ce este semănat în slăbiciune va învia în putere (1 Corinteni 15.42,43). Dar, bineînțeles, aceste gânduri sunt la locul lor numai în privința celor morți în credință. Cine a murit în necredință, acela nu are nicio făgăduință privind viața eternă. Asupra unui astfel de om rămâne mânia lui Dumnezeu, așa cum scrie evanghelistul Ioan (Ioan 3.36). Mânia lui Dumnezeu apasă neconținut asupra lui.

De fapt, trebuie să ne mirăm că în zilele morților, fie în ziua morților sau în duminica morților, așa uriașe grupuri de oameni merg în pelerinaj la cimitire. Căci nu este fiecare mormânt un memento mori serios? Aducerea aminte a morților nu trezește ea întrebarea: Unde vei petrece tu eternitatea, tu, care stai la mormântul cuiva drag? Duce drumul tău în sus sau în jos? În sus, la marginile dealurilor veșnice sau în adâncul abisului, care constituie locul de ședere al oricărui înger căzut, care „sunt păstrați în lanțuri eterne, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari”? (Iuda 6). Dar puterea obișnuinței este așa de mare! Cu cele mai prietenoase invitații, ca și cu cele mai serioase îndemnuri ale lui Dumnezeu, omul se poate obișnui așa încât ele nu mai fac nicio impresie asupra sa.

Următoarea întâmplare este și ea o dovadă pentru aceasta. Poate că ea are ceva de spus vreunui care mai este accesibil unui cuvânt de avertizare. Un prieten ne-a trimis relatarea următoare, o trăire personală.

El scrie:

În Proverbe 29.1 scrie: „Omul care, fiind muștrat des, își înțepenește grumazul, va fi zdrobit deodată și fără leac”. Ori de câte ori citesc acest verset, în mine devine viu un eveniment pe care nu-l voi uita toată viața. Douăzeci și cinci de ani au trecut de atunci. Pe atunci lucram într-

o mină de cărbuni. În drumurile mele la mină și de la mină îmi plăcea să încerc să ajung la tovarășii mei, ca să le spun un cuvânt despre Isus, pe care Îl cunoscusem ca Mântuitor al meu, căci a fi mântuit dă naștere la gândul de salvator. Când găseam unul care-L iubea pe Domnul Isus, ca mine, mergeam de obicei împreună. Cu toate că el nu lucra în același puț, aveam totuși același drum. Într-o zi ni s-a alăturat un al treilea. El nu era o proprietate a lui Isus. Dar părea că îi place să ne asculte când noi doi, cu aceleași sentimente, ne întrețineam asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Dar făcea evident puțină impresie asupra lui. El rămânea indiferent chiar și când îi arătam propria sa responsabilitate. La invitații, să-l însoțim la adunări unde se propovăduia Cuvântul lui Dumnezeu, nu consimțea niciodată. El era atras în altă parte. Totuși, căuta mereu compania noastră, așa încât uneori eram uimiți. Că ne rugam mult pentru acest om, se înțelege de la sine.

Astfel a trecut săptămână după săptămână, până s-a terminat anul. Eram serios îngrijorat de felul cum se va sfârși cu omul acesta. În ultima zi a anului m-am simțit presat să-i mai prezint încă o dată toată seriozitatea situației sale și să-l rog să-și pună în sfârșit în ordine relația sa cu Dumnezeu. I-am spus cuvântul din Evrei 2.3: „Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” și l-am rugat insistent să nu lase anul vechi să treacă, fără să se convertească la Mântuitorul. Apoi ne-am mai urat un An Nou binecuvântat și ne-am despărțit. După ce mersesem patru sau cinci pași, Domnul mi-a mai adus aminte de pasajul menționat la început. Am strigat în urma celui care pleca să mai aștepte o clipă și i-am spus:

„Ascultă ce tocmai mi-a spus Domnul. Trebuie să ți-o spun. De ce? Nici eu nu știu!” După aceea i-am rostit pasajul încet, cuvânt cu cuvânt: „Omul care, fiind muștrat des, își înțepenește grumazul, va fi zdrobit deodată și fără leac”. Am avut impresia că a devenit neliniștit, dar, cum am auzit mai târziu, a încercat și de data aceasta să scape de neliniștea sa acolo unde exista distracție, desigur, dar nicio restabilire a prejudiciului.

În ziua de Anul Nou nu ne-am văzut.

Când în ziua următoare m-am întors din tură și am ajuns la locul unde obișnuiam să ne întâlnim, unul mi s-a adresat: „Nu are niciun rost să-l aștepti pe ... Este mort.” M-am înfiorat. Azi pe pământ – mâine în mormânt. Cât de adevărat este acest proverb! Apoi a venit prietenul meu și a povestit că sârmanul nostru camarad fusese prins puțin după începerea turei, de un vagonet de mină plin, care venea cu cea mai mare viteză, aruncat de un vagonet care stătea acolo și strivit de moarte.

Soarta minerului! Se spune. Desigur, soarta minerului! Dar: „Va fi vreun rău într-o cetate și să nu-l fi făcut DOMNUL?” (Amos 3.6). Nu putem altfel, decât să vedem mâna lui Dumnezeu în acest eveniment. De câte ori nu-l avertizase Dumnezeu pe acest om vrednic de plâns! El nu ascultase. Acum venise pierzarea subit peste el. Și unde s-a dus sufletul său?

Încă un gând pentru ziua pomenirii morților.

O poezie cunoscută începe cu cuvintele:

Iubește, o, cât poți iubi,
Iubește, o, cât vei dori,
Vine ceasul, vine ceasul,
Când la morminte vei jeli.

Este bine să păstrăm o amintire onorabilă morților. Să-i cinstim pe cei vii este mai bine. Atât timp cât îi avem pe cei dragi cu noi, este timpul să-i iubim și să-i cinstim, fie soț sau soție, tată sau mamă, frate sau soră. Dacă i-aș fi arătat totuși lui mai multă dragoste, dacă i-aș fi arătat

totuși ei mai multă dragoste! s-au plâns mulți după ce a fost prea târziu pentru totdeauna. O căință salutară poate să fie o cale spre întoarcere. Dar căința prea târzie este și rămâne dureroasă. Aceasta nu se mai poate îndrepta

Titlul original: „Novembergedanken”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 265-270.